

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τριμήνος » 2,50
Α συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » » 5,50
Τριμήνος » » 3,—
Α συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 11

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀδύνατο νὰ συνομιλοῦν. Ἡ βροχὴ δὲν ἔπεφτε τόσο ραγδαία, γιατί ὁ ἄνεμος τὴν ἔκανε σκόνη· ὁ ἄνεμος ὅμως ἦταν φοβερός.

Εὐτυχῶς ποῦ φυτοῦσε ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικά κ' ἐπομένως τὸν εἶχαν ἀπὸ πίσω. Τὸν ἄμμο ποῦ ἐσφενδόνιζε μὲ δύναμι, καὶ ποῦ ἀλλοιωτικά θα ἦταν ἀνυπόφορος, τὸν ἐδέχοντο στὴ ράχι. Ἔτσι, ἔμποροῦσαν νὰ προχωροῦν, σχεδὸν ἀνενόχλητοι, εἰς τὴν νῆσον. Μόνο ποῦ τοὺς ἐσπρωχνε ὁ ἄνεμος κ' ἀναγκάζοντο νὰ τρέχουν περὶ σσότερο ἀπ' ὅ,τι ἤθελαν, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ρίχνῃ κάτω. Ἡ μεγάλη ὅμως ἐλπίδα ἐδὲ πλασίαζε τὴν δύναμί τους, γιατί αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐπὶ γαίναν στὴν τύχη. Ἦταν σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι ὁ Νάβ ξαναβρῆκε τὸν κύριό του καὶ ὅτι αὐτὸς τοὺς ἔστειλε τὸ πλοῖο πρὸς σκυλί. Ὁ μηχανικός ὅμως ἦταν ἄραγε ζωντανός, ἢ μήπως ὁ Νάβ προσκαλοῦσε τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ θάψουν τὸ νεκρὸ του;..

Ἀφοῦ ἔστριψαν στὴ γωνία τοῦ γρανιτίνου τοίχου κ' ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ δεχθοῦν καμμιὰ πέτρα κατακέφαλα, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Σπίλεττ ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ αναπνεύσουν. Ὁ λόφος ἐκεῖνος τοὺς ἐπροφύλαγε ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ μπόρεσαν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὸν τρέξιμο ἐ-

νὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Ἐκεῖ μποροῦσαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ κοῦνται. Ὁ Χάρμπερτ ἐπρόφερε τότε πολλὰς φορές τὸ ὄνομα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ὁ σκύλος ἀποκρίνετο μὲ μικρὰ-μικρὰ γαυγίσματα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ, ὅτι ὁ κύριός του εἶχε γλυτώσῃ.

— Δὲν ἐπώθηκε ὁ Κύριος Σμιθ; ἔλεγε ὁ μικρός· ἀλήθεια, Τόπ, δὲν ἐσώθηκε;

Κι' ὁ σκύλος ἐγαύγιζε ὀλοένα.

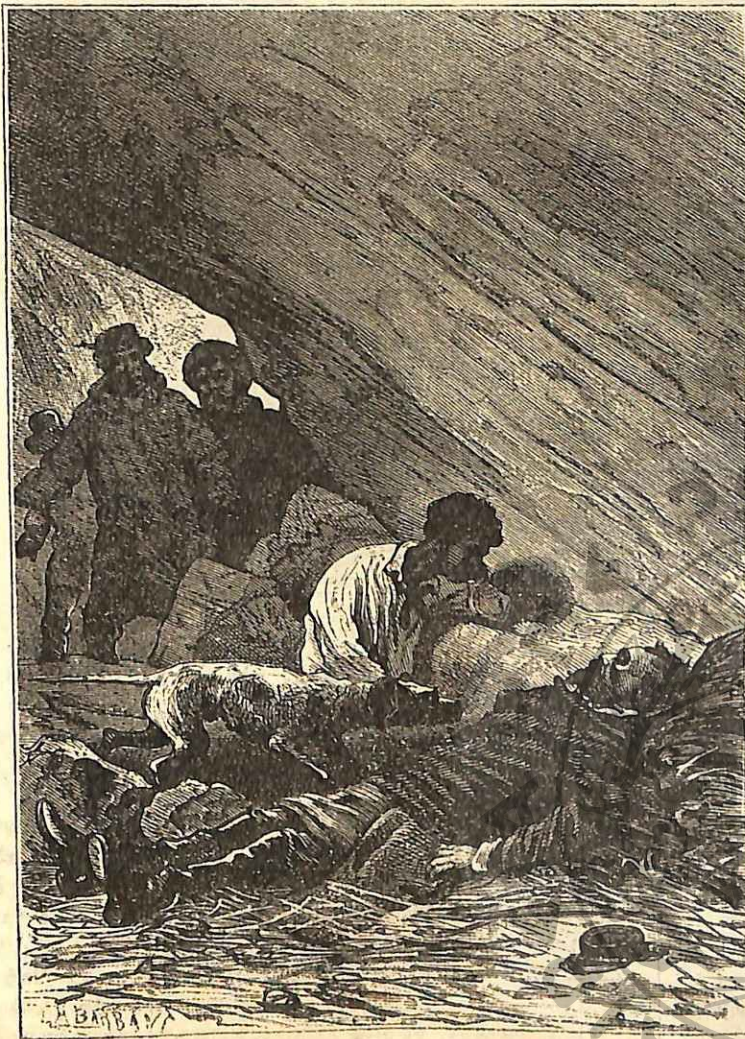
Ἐξακολούθησαν τὴν πορείαν τους. Ἡ ὥρα ἦταν δυσμενής. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ νεβαίνει κ' ἡ καλὶ ῥοιὰ αὐτὴ, μὲ τὸ σπρώξιμο τοῦ ἀνέμου, ἀπειλοῦσε νὰ γίνῃ πολὺ δυνατὴ.

Τὰ μεγάλα κύματα ἐκροτοῦσαν στὸ φράκτη τῶν σκοπέλων καὶ τὸν κτυποῦσαν μὲ τέτοια ὀρμή, ὥστε πολὺ πιθανὸν νὰ ἐσκέπαζαν καὶ τὸ νησάκι, ἐντελῶς ἀόρατο ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἔτσι ὁ ρυθμὸς κυματῶν δὲν ἐπροστάτευε πιά τὴν ἀκτὴ, ἐκτεθειμένη ὅλη στὴ μανία τῆς θάλασσας.

Ἐν τούτοις ὁ ναύτης κ' οἱ σύντροφοί του, σκυμμένοι μὲ τὰ νῶτα στὸν ἄνεμο, ἀκολουθοῦσαν τὸν Τόπ, ποῦ ἐπροχωροῦσε ἀδιστακτικῶς. Δεξιὰ τῶν εἶχαν τὰ φρενιασμένα κύματα, καὶ ἀριστερὰ τῶν μιὰ σκοτεινὴ χώρα, ποῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνουν τὴν ὄψιν της. Τὴν ἐμάντευαν ὅμως ἐπίπεδη, σχετικῶς ὀμαλὴ, γιατί ὁ ἄνεμος ἐπερνοῦσε τώρα ἀπὸ πάνω τους χωρὶς νὰ ξαναγυρίσῃ, ὅπως συνέβαινε ὅταν κτυποῦσε τὸν γρανιτίνον τοίχον.

Ὡς τῆς τέσσερες τὸ πρωί, εἶχαν διατρέξῃ πέντε σχεδὸν μίλια. Τὰ σύννεφα εἶχαν ὑψωθῇ λίγο καὶ δὲν ἐσύροντο ὡς τὸ ἔδαφος. Ὁ ἀέρας εἶχε γίνῃ λιγώτερο ὑγρὸς καὶ περὶ σσότερο ψυχρός. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Σπίλεττ, ἀνεπαρκῶς προστατευόμενοι ἀπὸ τὰ φορέματά των, θὰ ἐκρύωναν πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἔλεγαν τίποτα. Ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ κολλουθήσουν τὸν Τόπ ὡς ἐκεῖ ποῦ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε.

Στῆς πέντε ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Ὁ ὀρίζων τῆς θάλασσας ἐφάνηκε καθαρὰ καὶ ὁ ἀφρὸς τῶν κυμάτων ξανά-

Καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ ἦταν τοῦ Κυρίου Σμιθ... (Σελ. 86, στ. α')

γίνει άσπρος. Από τάλλο μέρος, ή σκωτεινή χώρα άρχισε κάπως να διακρίνεται, άλλα δεν ήταν ακόμη παρά μία άμυδρή εικόνα, μαύρη και στακτιά.

Στής έξη όμως, ήταν πιά ήμέρα. Στ' άψηλά στρώματα της άτμοσφαιρας, τά σύννεφα έτρεχαν με μεγάλη γρηγοράδα. Αυτή την ώρα, ο ναύτης κ' οί σύντροφοί του εύρίσκοντο έξη μίλλια μακριά από τὰ Καμίνια. Άκολουθοῦσαν μία ύμυλή άκρογιαλιά, προστατευμένη από τή θάλασσα, μεμιά σειρά βράχων, που μόνον ή κορυφή τους έφαινοντο γιατί τὰ νερά είχαν άναίβη. Άριστερά άπλώνετο μία μεγάλη έκτασις άμμουδης. Μόνον έδω κ' εκεί έρύτρωναν γαϊδουράγκια και μερικά δένδρα που έγενναν προς τή δύσι. Πέρα όμως, 'στά νοτιοδυτικά, πίσω από κάτι άκανόνιστα βουναλάκια, έφαινετο ή άκρη του τελευταίου δάσους.

Τήν στιγμή εκείνη, ο Τ'οπ έδειξε ζωηρά σημάδια άνησυχίας. Έτρεχε μπροστά, ξαναγύριζε στο ναύτη κ' έκανε σά να τον προσκαλούσε να βιασθ' περισσότερο. Είχε άφίση πιά τήν άκρογιαλιά και με τὸ θαυμασίο ένστικτό του, που δεν έδίσταζε στιγμή, είχε χωθ' άνάμεσα στους άμμουλόφους.

Τὸν άκολουθ'σαν. Η χώρα έφαινετο έντελώς έρημη. "Υστερ' από πέντε λεπτά, έφθασαν σέ μία μεγάλη τρύπα, σέ μία σπηλιά, σκαμμένη πίσω από ένα ψηλό άμμόλοφο. Εκεί ο Τ'οπ έσταμάτησε μ' ένα γαύγισμα δυνατό. Ο Σπίλετ, ο Χάρμπερτ και ο Πέγκροφ μπήκαν 'ς αυτή τή σπηλιά.

Ο Νάβ ήταν εκεί, γονατιστός κοντά 'ς ένα σώμα, ξαπλωμένο 'ς ένα στρώμα από χορτάρια.

Και τὸ σώμα αυτό ήταν τοῦ μηχανικού Κύρου Σμιθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Ο Κύρος Σμιθ εἶνε ζωντανός;—Η δόχησις τοῦ Νάβ.—Ιχνη ποδιῶν.—Πρόβλημα ἄλυτο.—Τὰ πρώτα λόγια τοῦ Κύρου Σμιθ.—Ἐπιστροφή στὰ Καμίνια.—Ο Πέγκροφ κατάπληκτος!

Ο Νάβ δεν κουνήθηκε. Ο ναύτης τοῦ έρεξε μία μόνο λέξι:

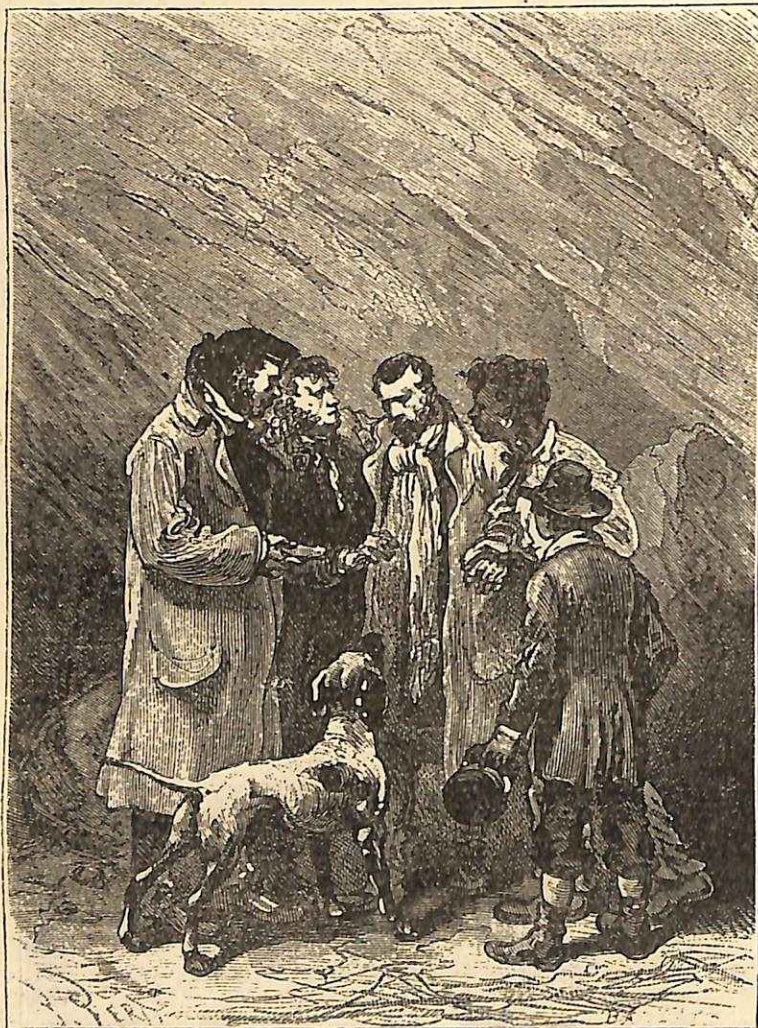
—Ζωντανός;

Ο Νάβ δεν άποκρίθηκε... Ο Γεδεών Σπίλετ κ' ο Πέγκροφ έχλώμισαν. Ο Χάρμπερτ έδωσε τὰ χέρια του κ' έμεινε άκίνητος. Ήταν όμως φανερό, ότι ο μαύρος, βυθισμένος στή λύ-

πη του, ούτε είχε ιδ'η τούς συντρόφους του, ούτε είχε άκούση τήν έρώτησι τοῦ ναύτη.

Ο ρεπόρτερ εγονάτισε κοντά στο άκίνητο εκείνο σώμα κ' έβαλε ταύτι του στο στήθος τοῦ μηχανικού, άρου έξέκούμπωσε τὰ φορέματά του. Κ' έστάθηκε έτσι λίγες στιγμές,—αΐωνες!—προσπαθών νακούση κανένα παλμό της καρδιάς...

Ο Νάβ είχε άνασκηωθ' κ' εκύτταζε χωρίς να βλέπη. Είχε γίνη άγνώ-

«Αναγκάσθηκε ναγκουμπήση επάνω στο ναύτη...»

ριστος από τήν κούρασι, από τήν λύπη, από τήν άπελπισία. Ένόμιζε, ότι ο κύριός του ήταν νεκρός.

Επιτέλους ο Γεδεών Σπίλετ έσηκώθη.

—Ζή! είπε.

Τώρα εγονάτισε κ' ο Πέγκροφ κοντά στον Κύρο Σμιθ. Ταύτιά του άκουσαν επίσης κάποιους παλμούς και τὰ χείλη του αίσθάνθηκαν κάποια πνοή, που έβγαине από τὰ χείλη τοῦ μηχανικού.

Ο Χάρμπερτ, σέ μία λέξι τοῦ ρεπόρτερ, έφυγε να φέρη νερό. Βρήκε, λίγο παρακάτω, ένα καθαρό ρυάκι,

φουσκωμένο από τή νυκτερινή βροχή, που έτρεχε άνάμεσα στους άμμους. Άλλά με τί να κουβαλήση άπ' αυτό τὸ νερό; Δεν είχε ούτε ένα κοχύλι! Και τὸ παιδί περιωρίσθη να βρέξη τὸ μαντήλι του στο ρυάκι και να γυρίση τρέχοντας στή σπηλιά.

Άλλά τὸ βρεγμένο μαντήλι έφθασε για να δροσίση τὰ χείλη τοῦ μηχανικού. Τὰ λίγα εκείνα μόρια τοῦ παγωμένου νεροῦ έτρεσαν άμέσως άποτέλεσμα. Ένας στεναγμός εξέφυγε από τὸ στήθος τοῦ Κύρου Σμιθ κ' έράνη μάλιστα σά να προσπαθοῦσε να προφέρη κάποια λόγια.

—Θα τὸν σώσουμε! είπε ο ρεπόρτερ.

Ο Νάβ ξαναπῆρε έλπίδες κ' έγδυσε τὸν κύριό του για να ιδ'η αν ήταν πουθενά πληγωμένος. Άλλά ούτε τὸ κεφάλι, ούτε ο κορμός, ούτε τὰ άκρα είχαν μώλωπες ή γδαρσίματα,—πράγμα παράξενο, γιατί τὸ σώμα τοῦ Κύρου Σμιθ θά εκυλισθ' άνάμεσα στα βράχια. Άκόμη και τὰ χέρια του δεν είχαν κανένα σημάδι, που να δείχνη τὸν άγώνα που θάκανε ο μηχανικός, για να περάση τὸν φράκτη τῶν σκοπέλων.

Άλλ' αυτό θά εξηγείτο άργότερα. Όταν ο Κύρος Σμιθ θά μπροῦσε να μιλήση, θά τούς έλεγε τί συνέβη. Πρὸς τὸ παρόν, έπρεπε να τὸν ξαναφέρουν στή ζωή και γι' αυτό 'τως θά έφθανε ένα γερό τρίψιμο. Ο ναύτης λοιπὸν άρχισε να τὸν τρίβη 'ς ὅλο τὸ σώμα με τή μάλλινη μπλούζα του. Σέ λίγο, ο μηχανικός ένινησε έλαφρά τὰ χέρια του κ' ή άναπνοή του άρχισε να λειτουργή κανονικώτερα. Ήταν όμως φοβερά έξηντλημένος κ' αν δεν έφθαναν με τήν ώρα οί σύντροφοί του, βέβαια θά ξεψυχοῦσε.

—Τὸν είχες λοιπόν για πεθαμένο τὸν κύριό σου; ρώτησε ο ναύτης τὸν Νάβ.

—Ω, ναί! άποκρίθηκε ο μαύρος. Κι' αν δεν σ'ας εύρισκε ο Τ'οπ να σ'ας φέρη, θά τὸν έθαβα και θά πέθαινα κοντά του κ' έγώ!

Απὸ τρίχα λοιπὸν τήν έγλύτωσε ο Κύρος Σμιθ!

Ο Νάβ τούς διηγήθη τότε τί συνέβη. Χθες τὸ πρωί, όταν έφυγε από τὰ Καμίνια, πῆρε τὸ δρόμο κ' έφθασε στὸ ἴδιο βορεινὸ μέρος της άκρογιαλιάς, όπου είχε ξαναπάη. Εκεί, αν και χω-

ρίς καμμιά έλπίδα, άρχισε να φάγη στήν άμμουδιά, στους βράχους, παντοῦ, για να βρῇ κανένα σημάδι, ίκανὸ να τὸν οδηγήση. Άλλά δεν εύρισκε τίποτα. Η έρημη εκείνη άκτή δεν έφαινετο να επατήθη ποτε από ανθρώπινο πόδι. Και αυτά τὰ κοχύλια ὅσα δεν έφθανε ή θάλασσα,—κ' ήταν εκατομμύρια στα μέρη που δεν τὰ σκέπαζε ή καλίσροια,—ήταν άνέγγικτα. Οὔτ' ένα κοχύλι σπασμένο! Σέ διάστημα διακοσίων ὡς τριακοσίων γιάρδων, οὔτ' ένα ίχνος που να μαρτυροῦσε, ότι άνθρωπος είχε βγῇ εκεί πρὸ ἐλίου ή και πρὸ πολλοῦ.

Ο Νάβ άποφάσισε τότε να προχωρήση ακόμη λίγα μίλλια. Τὰ ρεύματα μπορούσε να είχαν πάρη μακρότερα το πτώμα—γιατί πτώμα πιά εζήτοῦσε ο άπελπισμένος Νάβ,—τοῦ Κύρου Σμιθ. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΣΟΦΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΘΕΪΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΑ φορά, πρὸ καιροῦ, δεν θυμύμαι από ποιά άρρομή, άρρομή, έγραψα έδω για 'κεινους, που με διάφορα σοφίσματα άμφισβητοῦν τήν αλήθειαν της θρησκευτικῆς ιδέας κ' έπροσπάθησα να προσφάξω τοῦς φίλους μας από τέτοιες επικίνδυνες διδασκαλίες,—σωτῆς παγίδες όπου πέσει συνήθως ή άπειρη νεότης. Τότε, από κάποιο συνδρομητή μας, έλαβα ένα γράμμα, που έλεγε άπάνω—κάτω τὰ εξής: «Ο Θεός εἶνε άθάνατος και παντοδύναμος, έτσι; Κ' έγώ σ'ας ρωτῶ: Μπορεῖ ο Θεός ναυτοκτονήση; Τί θά μου άπαντήσετε;—Οχι; Τότε δεν εἶνε παντοδύναμος. Ναι; Τότε δεν εἶνε άθάνατος. Άρα;...» Έννοεῖται τώρα, ότι τή μεγαλοπρεπεστάτη αυτή άνοησία δεν τήν γέννησε τὸ κεφάλι τοῦ φίλου μας; τήν άκουσε ο δυστυχισμένος από κανένα γελοῖο και τήν έχαψε για μεγάλη έξυπνάδα. Άκοῦτ' εκεί να πιστεύουμε 'ς ένα Θεό, που δεν μπορεῖ ούτε... ναυτοκτονήση!..

Μοῦ φαίνεται ότι δεν εἶνε καμμιά άνάγκη να σ'ας δείξω τὸ βλάσημο σοφισμα. Επιδέχεται να πῇ κανεὶς για τὸ Θεό, ότι μπορεῖ ή δεν μπορεῖ ναυτοκτονήση; Αὐτοκτονεῖ ένας άνθρωπος, που έχει μπροστά του ζωή και θάνατο. Άλλά τὸ Άνώτερο Όν, που υπάρχει άνέκαθεν και θά υπάρχει αἰωνίως, πῶς εἶνε δυνατό να σκεφθῇ αὐτοκτονία, δη-

λαδή μιὰ πρῶτη θνητοῦ; Έπειτα κ' εν άλλος: Μήπως κ' ο ἴδιος ο άνθρωπος, ο θνητός, μπορεῖ ποτε ναυτοκτονήση αληθινά, να εκμηδενισθῇ; Τὸ σῶμά του μόνο θά καταστρέψῃ ή ψυχή του όμως, ή άθάνατη, θά μείνη. Ψυχῆς αὐτοκτονία δεν υπάρχει. Άλλά ο Θεός δεν έχει σῶμα. Εἶνε μόνο Πνεῦμα, Νους, Δύναμις. Και άρου τὸν παραδεχόμεσθε άναγκαίως παντοδύναμο,—γιατί άλλοι-ώτικα θά ήταν άτελής, ένθ' ο Θεός εἶνε τέλειος,—θά πῇ ότι κανεὶς, ότι θέλει. Μία χαρά, παραδείγματος χάρι, θά μπορούσε να σαρκωθῇ, να αενανθρωπισθῇ, να πάρη ένα υλικὸ σῶμα κ' ὕστερα να τὸ σκοτώση, ναυτοκτονήση, αν ήθελε να δείξη στο φίλο μας τήν πλάνη του. Δεν θά έπαυε γι' αυτό να εἶνε άθάνατος κ' αἰώνιος. Κι' αυτό πάλι γιατί τὸ θέλει. Τή στιγμή που δεν θά τὸ ήθελε, δεν θά ήταν. Απ' ὅποια μεριά λοιπὸν κ' αν πιάση κανεὶς τὸν συλλογισμό εκείνο, βλέπει πῶς εἶνε ένα γελοῖο σόφισμα άνάξιο λογικοῦ και σοβαροῦ ανθρώπου, που δεν πρέπει να παίζη με της λέξεις.

Αὐτὰ ὅλα τὰ θυμήθηκα προχθές, που ή Διάπλασις μοῦ έδειξε τὸ γράμμα ενός άλλου φίλου μας. Κι' αὐτὸς επίσης, εξ άφορμῆς τῶν ὅσων σ'ας έγραψα για τὸ βιβλίο τοῦ Τολστόϊ, διατυπώνει μερικῆς αντίρρήσεις, που έχουν τήν ἴδια λογική αξία, που εἶνε καθαυτὸ σοφίσματα. Κι' αὐτὸς επίσης—ὡ, εἶμαι βέβαιος,—δεν της έβγαλε από τὸ νοῦ του, αλλά της άκουσε από κανένα δοκησίσοφο ή της διάβασε σέ κανένα βιβλίο άθεϊστικὸ. Καὶ ρωτῶ, π. χ. τή Διάπλασι, για να τοῦ λύση τήν άπορία: «Αν ο Θεός εἶνε πανταχού παρών, πῶς δεν υπάρχει στήν ψυχή τῶν κακῶν ανθρώπων; Η Διάπλασις τοῦ έδωσε προχθές τήν κατάλληλη άπάντησι. Άκοῦστε τώρα κ' άλλη του άπορία: «Ο Τολστόϊ λέγει, ότι κάποιος μ'ας εκανε και μ'ας εστειλε στον κόσμο. Άλλά ποῖος εκανε αὐτὸν τὸν Κοποῖο;—Τί τοῦ άπαντᾷτε τώρα, σ'ας παρακαλῶ; Μιλοῦμε για τὸν Θεό, για τήν μυστηριώδη Δύναμι, για τήν Πρωτή Αρχή και Αἰτία τοῦ κόσμου, και μ'ας ρωτοῦν ποῖος τὸν εκανε! Κι' άλλη άπορία: Άρου, λέει, ο Θεός εἶνε άγαθος και έλεήμων, πῶς τιμωρεῖ τόσο σκληρά τοῦς άμαρτωλούς; κ' άρου εἶνε δίκαιος, πῶς τιμωρεῖ άμαρτίες 70 ἐτῶν με κόλασι αἰωνία;

Μά για τόνονα τοῦ Θεοῦ! ὅλ' αὐτά, κ' εν πρώτης ύψως, δεν φαίνονται άστεῖα; Πῶς τὰ κοῦνε μερικοί, πῶς τὰ πιστεύουν, πῶς τὰ επαναλαμβάνουν, πῶς τὰ γράφουν και στή Διάπλασι για σοβαρὰ «άπορίες», δεν μπορῶ να τὸ καταλάβω! Έπτω, ότι για μιὰ άπ' αὐτῆς της έρωτήσεις, δεν θά εύρισκε κανεὶς με τὸ

νοῦ του πρόχειρη άπάντησι, ίκανοποιητική. Πρέπει γι' αὐτὸ ναρνηθῇ τὸν Θεό; Γιατί εκεί τείνουν ή αντίρρήσεις τῶν άθέων: Δεν εἶνε πανταχοῦ παρών; τιμωρεῖ με κόλασι αἰωνία; Άρα δεν υπάρχει! Άλλά όταν ο Θεός εἶνε μέσα μας, όταν τὸ ένστικτό μας, τὸ αἶσθημά μας, ή λογική μας, ὅλα μ'ας λέγουν ότι υπάρχει, τί τὰ θέλουμε τάλλα; Μποροῦμε μεις να προσδιορίσουμε με τὸ νῆ και με τὸ σίγμα, ὅλες της ιδιότητες κ' ὅλες της σχέσεις της Μυστηριώδους Δυναμείας που μ'ας εκανε, μ'ας έξουσιάζει και μ'ας διευθύνει; Δεν εἶνε αρκετὸ να ξερούμε, ότι υπάρχει μιὰ τέτοια Δύναμις, γιατί άλλοι-ώτικα δεν θά ὕπρχε ούτε ο κόσμος; Όλα τάλλα δεν εἶνε περιττά; Και δεν βασιανίζουμε άδικα τὸ φτωχὸ μας ανθρώπινο κεφάλι, όταν μπαίνουμε σέ λεπτομέρειες που δεν εἶνε για μ'ας; Έξαρνα για τὸ ζήτημα της μετὰ θάνατον τιμωρίας τοῦ άμαρτωλοῦ. Μερικῆς θρησκείας, ὅπως ή δική μας, τήν θέλομε αἰωνία. Άλλες, ὅπως ή θρησκεία τῶν Δυτικῶν, τήν παραδέχονται ποτε αἰωνία στήν Κόλασι, και ποτε πρόσκαιρη, στο Καθατήριο. Άλλες, ὅπως ή θρησκεία τῶν Βουδδιστῶν, δεν παραδέχονται άλλη τιμωρία παρὰ τή μετενσάρκωσι: τὸν κακὸν, διαδοχικῶς σέ διάφορα σώματα ανθρώπων ή και ζῶων, μιὰ ταλαιπωρία δηλαδή της ψυχῆς σέ άλλεπάλληλες ζωές, ὥσπου να καθαρισθῇ από της άμαρτίας και να καταλήξῃ στον παράδεισο, στή «νιρβάνα». Άλλά γιατί να σκοτιζόμεσθε μ' αὐτὰ και με τὰ παρόμοια, που δεν μπορεῖ, με βεβαιότητα, να τὰ προσδιορίση κανεὶς; Μ'ας φθάνει να ξερούμε τὰ βέβαια: ότι υπάρχει Θεός, ότι ο Θεός θέλει να κάνουμε τὸ θέλημά Του, ότι θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶνε ή άγάπη, ή καλωσύνη, και ότι άμα ζοῦμε κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, και 'ς αυτή τή ζωή θά εἴμαστε εύτυχεις, και στήν άλλη δεν θά ὕποστοῦμε καμμιὰ τιμωρία, ούτε πρόσκαιρη, ούτε παντοτεινή...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

—Αν κανεὶς ζητῇ νὸ σ' εἶρη
Τί να εἰπῶ;—Πῶς πάω γι' αλεύρι—
—Κι' αν ρωτήση έμένα ο σκύλος
Της γειτόνισσας Κοντύλως;
—Πές του, πάω να κυνηγήσω
Καί... σταράκι δὲ θάφισω...
—Μ' αν με ιδῇ ή Κυρά Σταμάτα,
Ποῦχει τή μεγάλη... γάτα;
—Νά της πῆς, κυρά, πῶς εἶπα:
Στὴ βαθύτερή μου τρύπα,
Σίγουρὸ και ασφαλισμένο,
Τόχο άπόφαση να μένω!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η BENTETTA

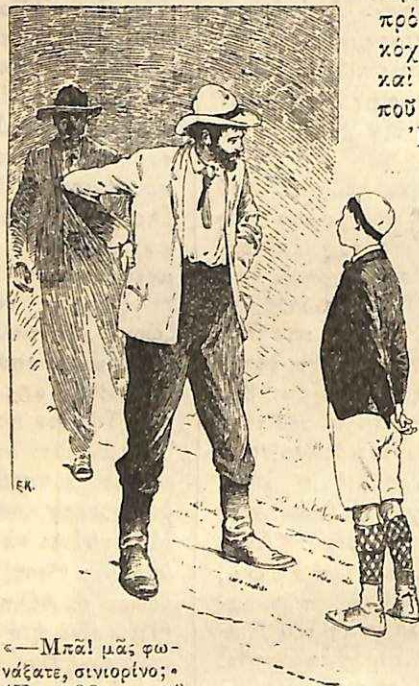
[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Φύγε, Φραντζέσκο! αν άγαπᾷς τη ζωή σου, φύγε! έπιθύρεια βιαστικά και ζωηρά. Η όμίχλη σε κρύβει και μπορείς να φθάσης ως το Κρυφό-δενδρο. Πρόσεξε όμως! μη βγῆς, μη παρουσιασθῆς για κανένα λόγο, αν δεν μᾶλιστα πρῶτα να τραγουδᾷς τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο. Θὰ εἶνε τὸ σύνθημα, ὅτι αὐτοὶ έφυγαν.

— Ἐστὶ όμως; εἰς; έπιθύρσει ὁ Φραντζέσκος. Ἐλα μαζί μου! Δέν μπορείς νὰ μείνης ἐδῶ μονάχος σου!

— Ὅχι, θὰ μείνω! θέλω νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμουν. Συλλογίσου λοιπὸν τὴ χά-

— Μπα! μᾶς φωνάζετε, σινιορίνο; (Σελ. 88, στ. β')

— Μὰ μὴ χάνης τὰ λόγια σου καὶ τὲς στιγμὲς σου! τοῦ ἐφῶναξα, ὅσο μπορούσα, μὲ ἀνυπομονησία. Ὁ-που κι' ἂν εἶνε, αὐτοὶ έφθασαν. Τρέξε λοιπὸν νὰ προρθᾷς νὰ κρυφθῆς! Τρέχα!

— Ὁ Θεὸς βοηθός!.. νὰ φυλάξῃ καὶ σᾶς καὶ μένα! εἶπε ὁ Φραντζέσκος μὲ διάχυσι.

Κ' έφυγε τρέχωντας, ἀλλὰ ὅσο μπορούσε ἀθόρυβα. Σὲ λίγο χάθηκε, κρύφθηκε μέσα στὴν όμίχλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΧΕΡΙ

Ἡσυχᾶσα ἄμα εἶδα τὸν Φραντζέσκο νὰ φεύγῃ, γιὰτ' ἤξερα ὅτι ἐκεῖ ποῦ θὰ πήγαινε νὰ κρυφθῇ, δέν θὰ τὸν εὑρίσκαν ποτέ. Κ' έμεινα στὴ θέσι μου, σιωπηλὸς καὶ ἤρεμος, περιμένων τοὺς Μπαρμπουτζήδες. Ἡρεμὸς ἐννοῶ ἀπέξω. Γιατὶ ἀπὸ μέσα ἤμουν ἄνω-κάτω. Χαρά, περιέργεια, υπερηφάνεια γιὰ τὸν σπουδαῖο ρόλο ποῦ ἐπρόκειτο νὰ παίξω, ὅλ' αὐτὰ μὲ κρατοῦσαν σὲ μιὰ ψυχικὴ κατάστασι ἀλλόκοτη, ποῦ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου τὴν ἐδοκίμαζα.

Καὶ τὰ βαρεῖά βήματα ἐπλησίαζαν

ὁλοένα... Δίγες στιγμὲς ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ παρουσιάζοντο. Ἐτέντωνα τὸν λαϊμό, ἐγούρλωνα τὰ μάτια, ἀνυπόμονος νὰ ἰδῶ τὸν φοβερό καὶ τρομερό αὐτὸ Βάρθο Μπαρμπουτζή!

Τὸ πρῶτο-πρῶτο πρᾶγμα ποῦ εἶδα τότε νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὴν όμίχλη, ἦταν ἓνα χέρι ἀνδρικό, μαλλιαρό, κουτσοδάκτυλο. Τὸ σημαδιακὸ αὐτὸ χέρι, τὸ φρικτὸ, πασπάτευε στὸ κενὸ σὰ νᾶθελε νὰ βρῇ τὸ δρόμο. Ἀμέσως θυμήθηκα, ὅτι τὸ χέρι τοῦ Βάρθου Μπαρμπουτζή, ὅπως τόσες φορὲς μοῦ τὸ εἶπε ὁ Φραντζέσκος, δέν εἶχε δάκτυλα καθόλου. Ἦταν λοιπὸν τὸ δικό του. Κι' όμως, ὅταν τὸ εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἄξαφνα, ἀνατρίχιασα...

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ, βρέθηκα ἀντιμέτωπος μ' ἓνα ἄσχημο πρόσωπο ἡλιοκαμένο, γαλ-κόχρωμο, μὲ πυκνὰ γένεια καὶ μὲ δυὸ μαῦρα μάτια ποῦ μ' ἐκύτταζαν ἄγρια.

Ἡ ἀγρίαδα τοὺς ὅμως δέν ἤθελε βέβαια νὰ φοβίσῃ τὸ ἀνυπεράσπιστο παιδί, ποῦ ὁ ψηλὸς ἐκείνος καὶ δυνατὸς ἄνδρας εὑρίσκε μπροστά του. Ἦταν ἡ συνειθισμένη ἐκτρασι τῆς φυσιολογίας του. Ἀλλὰ ἐγὼ δέν τὸ ἤξερα καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ὀπισθοχώρησα λιγάκι ἀπὸ τὸ φόβο μου, — ἡ καρδιά μου μᾶλλον ἔκαμε πρὸς τὰ πίσω, — καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μετανοίωσα, — ὦ, τώρα ἤ-ταν πολὺ ἄργά, — ποῦ δέν έφυγα κι' ἐγὼ νὰ κρυφθῶ μαζί μὲ τὸν Φραντζέσκο...

Ὅπως δὴ ποτε, προσπάθησα νὰ συκρατηθῶ, νὰ μὴ δεῖξω τὴν ταραχὴ μου καὶ νὰ παίξω τὸ ρόλο μου, — ρόλο ἀθώου παιδιοῦ ποῦ δέν ξέρει τίποτα.

— Καλημέρα σας! εἶπα εὐγενικά στὸν ψηλὸ ἐκείνον ἀγριάνθρωπο καὶ στὸν ἀδελφὸ του, ποῦ έρθασε κι' αὐτὸς κ' ἐστάθηκε ἀπὸ πίσω του, δείχνων τοὺς ὤμους του καὶ τὸ χοντρὸ ἡλίθιο κεφάλι του. Καλημέρα σας! Γιατὶ δέν μοῦ ἀποκριθήκατε, προτῆτερα ποῦ σᾶς φώναξα;

Προσπαθοῦσα νὰ φαίνωμαι πολὺ περισσότερο ἀκύριος τῆς καταστάσεως ἀπ' ὅτι πραγματικῶς ἤμουν. Γιὰ νὰ παίρνω θάρρος, ἔκανα τὸν ἄροβο, τὸν τοῖμυρό καὶ σχεδὸν τὸν αὐθάδη.

— Μπα! μᾶς φωνάζετε, σινιορίνο; εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σημαδιακὸ χέρι. Δέν σᾶς ἀκούσαμε!..

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Γ'. — ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Γεωργ. Σωτηριάδη]

Ἡ Ζάκυνθος, καυχᾶται διὰ μίαν πλειάδα ποιητῶν, οἱ μεγαλύτεροι τῶν ὁποίων ὑπῆρξε ὁ Σολωμός, ὁ Οὔγος Φωσκόλος, — ὁ ὁποῖος ὁ μὲν έγραψε μόνον ἱταλικά, — καὶ ὁ Ἄνδρεας Κάλβος. Αὐτὸς ἐγεννήθη τῷ 1792, ἀπὸ πατέρα Κερκυραῖον καὶ μητέρα Ζακυνθίαν, καὶ ἀπέθανε τῷ 1869. Ἡ ζωὴ του ὅλη εἶνε ἄλυτος περιπετειῶν καὶ ταλαιπωριῶν. Περιπελάνθη πτωχὸς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, ἀλλὰ δωρεῖν. Διότι μὴ ὅλην τὴν πτωχείαν, ἐφῆρνε ὅτι δέν εἶνε «ἀρκετὰ ἐντιμὸν νὰ λαμβάνῃ κανεὶς χρήματα ἐκ τῆς διδασκαλίας νέων». Μόνον ἀπὸ τοῦτο εἴμπορε νὰ κρίνῃ κανεὶς περὶ τοῦ χαρακτήρος του. — Τὸ κυριώτερον έργον του εἶνε αἱ περίφημοι «Ὀδαὶ» του. Ἀληθινὰ μεγαλόπνευστοι, ὑψηλοὶ, εἶνε γραμμένα εἰς ἴδια μέτρα, τὰ ὅποια λέγονται: «Κάλβεια», καὶ εἰς μίαν ιδιόρρυθμον γλώσσαν, ἀρχαῖζουσαν καὶ συγχρόνως νεωτεριστικὴν, τῆς ὁποίας μόνον ὁ Κάλβος κατέχευε τὸ μυστήριον. Εἰς τὰς «Ὀδὰς» αὐτάς, ὁ ποιητὴς ψάλλει κυρίως τὴν Ἑλλάδα, τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας Ἀγῶνις τῆς καὶ τοὺς νέους ἡρώας τῆς. Μετεφράσθησαν εἰς πολλὰς γλώσσας κ' ἑυκατάσθησαν παντού. Μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι τινὸς ὁ Κάλβος ἦτο σχεδὸν ἀγνωστός. Ἀλλὰ τελευταίως ἀνεσῆρθη ἀπὸ τὴν λήθην. ἐμελετήθη, κατενοήθη — διότι εἶνε δύσκολος, — καὶ σήμερον θεωρεῖται ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους ποιητὰς τῆς Ἑλλάδος, συγ-κρινόμενος μὲ τὸν Πίνδαρον.

Ο ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ (Ῥδὴ εἰς τὴν Ζάκυνθον.)

Ὁ φιλότατη πατρίς,
Ὁ θαυμασία νῆσος
Ζάκυνθε! σὺ μοῦ ἔδωκας
Τὴν πνοὴν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος
Τὰ χρυσὰ δῶρα,

Καὶ σὺ τὸν ὕμνον δέξου!
Ἐχθαίρουσιν οἱ ἀθάνατοι
Τὴν ψυχὴν καὶ βρονταίουσιν(*)
Ἐπὶ τὰς κεφαλὰς
Τῶν ἀχαρίστων.

Ποτὲ δέν σ' ἐλησμόνησα,
Ποτέ! καὶ ἡ τύχη μ' ἔρριψε
Μακρὰν ἀπὸ σέ! μὲ εἶδε
Τὸ πέμπτον τοῦ αἰῶνος
Εἰς ἓνα ἔθνη.

Ἀλλὰ, εὐτυχὴς ἡ δύστηνος,
Ὅταν τὸ φῶς ἐπλούτει
Τὰ βουνὰ καὶ τὰ κύματα,
Σὲ ἐμποδὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου
Πάντοτε εἶχον!

Σὺ, ὅταν τὰ οὐράνια
Ρόδα μὲ τὸν ἀμαυρότατον
Πέπλον σκεπάζῃ ἡ νύκτα,
Σὺ εἶσαι τῶν ὀνείρων μου
Ἡ χαρὰ μόνη!

Χαῖρε, Ἀυσονία, χαῖρε
Καὶ σὺ Ἀλβιῶν χαϊρέτωσαν
Τὰ ἐνδοξα Παρτίσια! (**)
Ὀραία καὶ μόνη, ἡ Ζάκυνθος
μὲ κυριεῖται!

(*) Ὁ ποιητὴς μεταφράζεται ἐδῶ τὸν ἀσυναρ-
ρητον δημόδιον τύπον ὡς ἡχηρότερον καὶ παρα-
στασιακότερον τοῦ βρονταίου.

(**) Αἱ πόλεις, τὰ «ἔθνη», ὅπου διέμειναν ὁ
ποιητὴς. Ἀυσονία εἶνε ἡ Ἰταλία. Ἀλβιῶν ἡ
Ἀγγλία.

Τῆς Ζακύνθου τὰ δάση
Καὶ τὰ βουνὰ σκιάδη
Ἦκουόν ποτε σημαίνοντα
Τὰ θεῖα τῆς Ἀρτέμιδος
Ἀργυρὰ τόξα!

Καὶ σήμερα τὰ δένδρα
Καὶ τὰς πηγὰς σεβάζονται
Δροσερὰς οἱ ποιμένες
Αὐτοῦ πλανῶνται ἀκόμα
Ἡ Νηρηίδες.

Σταφυλοφόρους αἰῶνας,
Λεπτὰ, διαφανή,
Καθαρὰ τὰ σύννεφα
Ὁ βασιλεὺς σοῦ ἐχάρισε
Τῶν Ἀθανάτων.

Ἡ λαμπρὸς ἡ αἰώνιος (*)
Σοῦ βοέει τὴν ἡμέραν
Τοὺς κακοὺς, καὶ τὰ δάκρυα
Τῆς νυκτὸς γίνονται
Εἰς ἓσε κρῖνα.

Δέν ἔμεινε, καὶ ἂν ἔπαισε
Ποτὲ εἰς τὸ πρόσωπόν σου,
Ἡ ζωὴν ποτὲ ὁ θεοῖος
Κύων (**) δέν ἐμάρανε
Τὰ σμάραγδά σου

Εἶσαι εὐτυχής! καὶ πλέον
Σὲ λέγω εὐτυχέστεραν
Ὅτι σὺ δέν ἐγνωρίζεις
Ποτὲ τὴν σκληρὰν μάστιγα
Ἐχθρῶν τυράννων (***)

Ἀς μὴ μοῦ δώσῃ ἡ Μοῖρα μου
Εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον!
Εἶνε γλυκὺς ὁ θάνατος,
Μόνον ὅταν κοιμώμεθα
Εἰς τὴν Πατρίδα.

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟ ΚΟΥΝΕΛΙ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

ΚΟΥΣΤΕ
μιὰ νόστι-
μη ἱστορία,
ποῦ συνέθη
σὲ πολὺ μα-
κρυσμένη ἐ-
ποχή, ὅταν
ὁ κόσμος, —
λένε τὰ πα-
ραμύθια, —
ἦταν πολὺ

διαφορετικὸς ἀπ' ὅ, τι τὸν βλέπομε σήμερα.
Σ' ἓνα μικρὸ λόφο, καταπράσινο ἀπὸ
φτέρη, ζοῦσε ἓνα μικρὸ κουνέλι, σωστὸ
πειρακτῆριο. Ἄλλο δέν ἔκανε, παρὰ νὰ
πειράζῃ τοὺς γειτόνους του καὶ νὰ τοὺς
παίξῃ ἓνα σωρὸ ἄσχημα παιχνίδια.

Μιὰ μέρα, καθὼς περνοῦσε τὸ δάσος
μὲ τὰ ψηλὰ δένδρα κ' ἐσυλλογίζετο τί
πονηριὰ νὰ σκαρώσῃ πάλι, γιὰ νὰ γε-
λάσῃ, εἶδε ἀπὸ μακριὰ ἓνα κοπάδι ἐλέ-
φαντες, ποῦ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ξεπερ-
νοῦσε ὅλους τοὺς ἄλλους στὸν ὄγκο καὶ
στὴ μεγαλοπρέπεια.

«Ἡ δουλειά μου ἔγινε!» συλλογι-
σθηκε τὸ τρελλὸ κουνέλι.

Ἐτρέξε ἴσα στὸ πελώριο παχύδερμο:

(*) Ὁ «ἥλιος».
(**) Ὁ θεοῖος Κύων, τὸ κυνικὸ καύμα. Τὰ
σμάραγδα — τὰ φυτὰ.
(***) Ἐννοεῖ ὅτι ἡ Ζάκυνθος δέν ἐδοῦκεν
ποτὲ ὑπὸ τοὺς Τούρκους.

— Καλημέρα σας, κύριε Ἐλέφαντα!
Ὁ γίνοντας τοῦ δάσους δέν τοῦ ἀπο-
κρίθηκε καθόλου, σὰ νὰ μὴν ἄκουσε καὶ
νὰ μὴν εἶδε.

— Γιατὶ μᾶς κάνετε τὸν ἀκατάδεκτο;
ἔξακολούθησε τὸ πονηρὸ τρακτικόν. Γιὰ
τὸ μεγάλο σας μπόι ἢ γιὰ τὴ δύναμί
σας, ποῦ τὴ θεωρεῖτε βέβαια ἀνάγκη
μὲ τὸν ὄγκο σας;

Ἐσκυψε ὁ Ἐλέφας γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ
ποῦ ἔβγαينه ὁ λεπτὴ ἐκείνη φωνούλα,
ποῦ τοῦ μιλῶσε μὲ τόση ἀνευλάβεια.

— Ἄ εἰς εἰσαι, σκανταλιάρικο; εἶπε.
Ἄσε με, Γιαννάκη, νὰ ζῆς! Δέν ἔχω
σήμερα ὄρεξι γιὰ σάχλες.

Καὶ μὲ περιττόνησι γύρισε τὴν πλάτη
του, γιὰ νὰ κόψῃ μὲ τὴν ἄκρη τῆς προ-
βοσκίδας του μερικὸς χουρμάδες, ἀπὸ
μιὰ ψηλὴ φοινικιά.

— Μάλιστα, μάλιστα! ἐπέμεινε τὸ
κουνέλι, ποῦ τὸ ἔλεγαν Γιαννάκη. Ὁ-
σο ἀνίκητο κι' ἂν θεωρεῖτε τὸν ἐαυτὸ
σας, βάζουμε στοίχημα νὰ σᾶς νικήσω
ἐγὼ ὁ μικρὸς, ὁ τιποτένιος, σὲ ἀγῶνα
ποῦ νὰ χρειάζεται δύναμι;

Ὁ Ἐλέφας ἐγέλασε μὲ οἶκτο, εἰρω-
νεῖα καὶ περηφάνεια.

— Ἀρσέ με, σοῦ εἶπα, Γιαννάκη,
νὰ ζῆς! ἀποκρίθηκε. Ἀλήθεια λοιπὸν
δέν τὸ καταλαβαίνεις, ὅτι μπορῶ νὰ σὲ
κάμω πῆτα, λυῶμα, στάχτη, κάτω ἀπὸ
ἓνα μου πόδι, καὶ νὰ μὴν τὸ καταλάβω
καθόλου ὅτι σὲ πάτησα; Ἐλα, χάσου!

— Σύμφωνα! ἐφώναξε ὁ Γιαννάκης.
Θὰ μὲ λυῶνατε μὲ τὸ πόδι σας, ἂν ἔ-
κανα τὴν ἀνοησία νὰ σταθῶ νὰ μὲ πα-
τήσετε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω,
ὅτι ὁ ὄγκος καὶ ἡ δύναμις δέν πάνε πάν-
τα μαζί, σᾶς προτείνω ἓνα στοίχημα.

— Στὸ διάβολο λοιπὸν, ἂς ἀκούσω-
με καὶ τὸ στοίχημά σου!..

— Ὅριστε! Θὰ πάω νὰ φέρω ἓνα χον-
τρο καὶ μακρὸ σχοινί. Θὰ τὸ πιάσουμε κα-
θένας ἀπὸ μιὰ ἄκρη, κι' ἄμα πῶ ἐγὼ «ἐμ-
πρός!», θὰ τὸ τραβήξουμε κ' οἱ δυὸ μ'
ὅλη μας τὴ δύναμι, καθένας πρὸς τὸ
μέρος του. Καὶ νὰ ἰδοῦμε τότε ποῖος
ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ μπόρῃ νὰ παρασύρῃ
τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἐλέφας ἔβαλε τὰ γέλια.

— Καλὰ, εἶπε ἀπὸ ξεγέλασε. Ἄντε
νὰ φέρῃς τὸ σχοινί.

Πηδηκτὸ πάντα τὸ κουνέλι, έτρεξε ὡς
τὸ γειτονικὸ ποτάμι, ποῦ στὴν ὄχθη
τοῦ ξαπλωμένους ὀνηρά, ἡλιάζετο ὁ ἄ-
σχημότερος, ὁ τερατωδέστερος κροκό-
δειλος ποῦ μπορούσε κανεὶς νὰ ἰδῇ.
Καὶ τὸν ἄσχιζε:

— Καλημέρα σας, κύριε Κροκόδει-
λε! Θὰ μοῦ κάνετε τὴ μεγάλη χάρι νὰ
μᾶκούσετε μιὰ στιγμὴ! Δέν θὰ σᾶς ἐ-
νοχλήσω καὶ πολὺ.

Τὸ πελώριο έρπετὸ ἐκύταξε τὸ αὐ-
θάδικο κουνέλι περιφρονητικὰ καὶ μ'

ἓνα φοβερὸ χασμουρητό, τὸ ρώτησε ἀ-
πότομα:

— Τί με θέλεις;.. Μὰ ἔλα λίγο πιὸ
κοντά! Εἶσαι τόσο μικρὸς, κακόμοιρος
Γιαννάκη, ποῦ μόλις σὲ βλέπω.

— Στοχάζομαι, κύριε Κροκόδειλε,
ὅτι θὰ θεωρῆτε τὸν ἐαυτὸ σας ἀνίκητο
στὴ δύναμι! δέν εἶνε ἀλήθεια;

— Ὡ, ναί! Ἄν καὶ πρὸ πολλοῦ ἔ-
γαινα παμποῦς, δύναμι ἔχω ἀκόμη ἀρ-
κετή.

— Ἐ, βέβαια ὅσο δυνατόν κι' ἂν εἰσθε,
στοιχηματίζω, ὅτι ἐγὼ
εἶμαι πιὸ πολὺ ἀπὸ σᾶς!

— Καλημέρα σας, κύριε Ἐλέ-
φαντα! (Σελ. 89, στ. β')

Ὁ Κροκόδειλος αἰσθάνθηκε μεγάλη
διάθεσι νὰ γελάσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν
ἀκόμη μ α χ μ ε ο ρ λ η ς, ἔκαμε πάλι
ἓνα χασμουρητό, ἐδάκρυσε σὰ νὰ κλαίγῃ
κι' ἀποκρίθηκε:

— Ὅχι δά! καλὲ τί μᾶς λέτε!.. Ἡ
μαμμά σου, παιδί μου, ἔπρεπε νὰ σὲ
μάθῃ νὰ μὴ λὲς τέτοιες ἀνοησίες... μά-
λιστα στοὺς μεγαλειτέρους σου.

Καὶ τὸ ἀμύδιον σταμάτησε, γιὰ νὰ
κυττάξῃ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἓνα
θαυμάτιο ψάρι, ποῦ παιγνίδιζε ἐτάση-
μένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

— Δέν λέω παρὰ τὴν ἀλήθεια! ἐφώ-
ναξε τὸ τρελλὸ κουνέλι. Κι' ὅποτε θέ-
λετε, μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὁ
ὄγκος καὶ ἡ δύναμις δέν εἶνε πάντα ἀ-
χώριστα.

Ἐ, τώρα πιά κι' ὁ Κροκόδειλος δέν
μπόρεσε νὰ βαστάξῃ: ἔβαλε τὰ γέλια,
φωνάζων:

— Χά, χά, χά!.. χά, χά, χά!..
Μὰ εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὸ ἰδῶ!

— Πολὺ εὐκολο, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαν-
νάκης. Θὰ πάω τώρα νὰ φέρω ἓνα χον-
τρο καὶ μακρὸ σχοινί. Θὰ τὸ πιάσουμε
καθένας ἀπὸ μιὰ ἄκρη, κι' ἄμα πῶ
ἐγὼ «ἐμπρός!», θὰ τραβήξουμε κ' οἱ δυὸ
μ' ὅλη μας τὴ δύναμι καὶ θὰ ἰδοῦμε
ποῖος θὰ μπόρῃ νὰ παρασύρῃ τὸν
ἄλλον.

— Δέχομαι! εἶπε ὁ Κροκόδειλος,
υπερβέβαιος, ὅτι μὲ τὸ πρῶτο τρόδη-
γμα, θάφερνε τὸν Γιαννάκη ὡς τὸ στό-
μα καὶ θὰ τὸν ἔκανε μιὰ χαψιά. Σῦρε
νὰ φέρῃς τὸ σχοινί.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του*

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β.

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ

ΣΤΟΝ ΙΟΥΛΟ ΑΝΤΩΝΙΟ

Συνήθως δεν τὰ βάζουμε, 'Ιουλε, με τον Πίνδαρο οἱ ποιηταὶ ἂν δελήσῃ κανέναν νὰ τὸ κάμῃ, θὰ τὴν πᾶθῃ σὺν τὸν 'Ικαρο: γρηγορὰ θὰ βαπτίσῃ με τὸ νόμα' του τὸν γιαιένιο πόντο, γιὰ τὰ φτερά του θὰ νερὶ κήρυκα. 'Ο Πίνδαρος μοιάζει με τὸ χεῖμαρο ποὺ παφλάζοντας κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βουνό, γιὰ τὸν παραφουσκωσαν οἱ πολλὰς βροχές. Τοῦ 'Απόλλωνα ἡ δάφνη πάντα δική του εἶνε! κι' ὅταν στοὺς τολμηροὺς του διθύραμβους καινούργιες λέξεις καὶ οὐθιμοὺς ἀσυνήθιστους κυλάῃ, κι' ὅταν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωες, ποὺ τοὺς ἄδικους Κένταυρους καὶ τὴ φλογερὴ Χίμαιρα καταβάλλανε, τραγουδάῃ, κι' ὅταν τοὺς νικητὲς πυγμάχους κι' ἀματοδορόμους ποὺ στεφανώνονται ἀπ' τοὺς 'Ηλείους γυρνούν στὰ σπίτια τους, ἐξυμνῇ καὶ με δῶρο ἀνώτερο ἀπὸ χίλια ἀγάλματα τιμᾷ, κι' ὅταν τέλος τὸν ἄγνοο πικροδουρηνὴ ποὺ τὸν ἀσπάζει ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ μνηστὴ του, κι' ὡς τὸν οὐρανὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν παλληκαριὰ του ἐξυμνῇ—πάντα τοῦ 'Απόλλωνα ἡ δάφνη δική του εἶνε! 'Αλλὰ φρά ἀλαφρὰ σηκών' ἡ αὐρὰ τὸν Διρκαῖο νύκτο καὶ τὸν πάει ψηλά... στοὺς οὐρανούς... 'Ενθ' ἐγὼ σὺν τῇ Ματίνικῃ μέλισσα, ποὺ με πολλὴν κόπο ἀπ' τὰ μυρωμένα θυμάρια ρουφαίει τὸ μέλι, δύσκολα κατορθώνω νὰ φτεριάσω κάπου-κάπου κανένα ποίημα: εἶμαι μικρός.

(Ἀπὸ τὸ Λατινικόν).

Χάων

Η ΠΑΛΗΝ ΜΟΥ ΣΑΚΚΑ

Προχθές, κἀνι γυρεύοντας στὴν ἀποθήκη, ἦρα, σὺν μερικoὺς ἀφευρέτες ποὺ ἄλλο ζήτουν' κι' ἄλλο βρίσκουν, οὐκ ἐνὶ σὸ βάθος κάποιου μπαούλου καὶ σκεπασμένη ἀπὸ χίλια δυὸ ἀχρηστα πράγματα, μιὰ μαθητικὴ μου σάκκα, ποὺ τὴν εἶχα τὸν καιρὸ ποὺ ἐπῆγαίνα στὸ 'Ελληνικόν. Τὴν ξεσκόνησα καλὰ κι' εἶδα τὸ ἄλλοτε γυαλιστερό πετσί της, ποὺ εἶχε ἀπάνω του σκαλισμένα διάφορα πρόσωπα, φαιγόμενα ἀπ' τὰ ζωῆμα κι' ἀπ' τὸ χροῖο. Τὸ λουράκι ποὺ τὴν περνοῦσα ἀπ' τὸ λαμπρὸ κ' ἐπῆγαίνα καμαρωτὸς στὸ σχολεῖο, τῆς ἔλειπε.

'Ἦταν κλειδωμένη' κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὸ κλειδάκι της, ἀναγκάστηκα νὰ τὴν διαρρήξω. Τρία βιβλία, περισσότερα τετράδια, καὶ μερικά ἄλλα ἐφόδια μαθητικὰ κοιμώονταν πρὸ ἑξῆς χρόνων κει-μέσα, λησμονημένα.

Με συγκίνησεν, με τρεμουλιαστὸ χέρι ἄρχισα νὰ τὰ ἐξετάζω ἕνα-ἕνα. Ἰαθῆμα, ἄγνωστο μου, ἀρχίζε νὰ πλημμυρίζῃ μέ-σα μου στὴν θέα τῶν παλιῶν μου βιβλίων, ἕνα αἰσθημα γλυκὸ καὶ μελαγχολικόν.

Μιὰ Χρηστομάθεια, μιὰ 'Ιερά καὶ μιὰ Συλλογὴ Ἀσκητικῶν Ἀσκήσεων ἦσαν τὰ βιβλία. Τὰ φύλλα τους ἦσαν κιόρ-ισμένα καὶ φαγωμένα ἀπ' τὸ σκουρό. 'Όσο τὰ ξεφύλλιζα, θυμώμιον πόσες φο-ρὲς συμμέμενος ἀπὸ πᾶν τους, ἐσπάζα τὸ

κεφάλι μου γιὰ νὰ ἐννοήσω κανένα δύσκο-λο μάθημα!

Βιβλία, τετράδια, ὅλα φέρουν στὸ ἐξώ-φυλλο, γραμμένο με τὴν πιὸ ὡραία καλλιγραφία μου τὸνομα μου κι' ὅπὸ κάτω τὸν τίτλον «Μαθητῆς τῆς Βασιλῆως τοῦ 'Ελληνικοῦ», τὸν ὁποῖον, ὅταν μ' ἐρωτοῦ-σαν σὲ ποῖα τάξι πηγαίνω, ἔλεγα με ὕψος τοὺλάχιστον ἀρχιστρατήγου. Γλυκαίει καὶ ὠμμορφες παιδικὲς ματαιοδοξίες!

Νὰ κι' ἕνα φυλλάδιο τῆς ἀγαπητῆς «Δια-πλάσεως» χωμένο σ' ἕνα τετράδιο, σ' τὸ ὁποῖον ἔχω υπογραμμισμένη με κόκκινο μολύβι τὸνόμα μου ὡς λύτου τῶν 'Εβδομαδι-διαγωνισμῶν!

Εἶνε τὸ 20ον τοῦ 1911, ποὺ μοῦ προξέ-νησε μιὰ ἀπὸ τῆς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμῆς τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, γιὰ τὸ αὐτὸ εἶδα πρῶτῃ φορὰ τυπωμένο τὸ ὄνομα μου. 'Ω' εὐτυχία! ποὺ φαινόταν πὼς εἶχα γίνῃ ξα-κουστός σ' ὅλο τὸν κόσμον με τὴ δημοσί-ευση τοῦ ὀνόματός μου.

'Όταν τελειώσα τὴν ἐξέτασιν τοῦ περιε-χομένου τῆς σάκκας, ἦμιον γεμάτος νο-σταλγία γιὰ τὰ παιδικὰ μου χρόνια, τὰ χρόνια τῶν σχολείων, ὅπου δὲν θὰ ξανα-παῶ ποῦ γιὰ τὸ τελείωσα.

'Αλλὰ ποῖος μπορεῖ νὰ με ξανακάνῃ παιδί;

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΟ

Σὺν πεταλοῦδες κιτοινόχρωμες,
Σιγοπέφτουν ἕνα-ἕνα

Τῆς ὥρας λεύκας τῆς ἰσκιόθωρης
Ἄχ, τὰ φύλλα μαρμενά.

'Αμα τὰ γρήξῃ με τὸ φύσημα
Τοῦ βορρῆα τὰσπλαγχο χεῖλι

Καὶ τὰ φιλήσῃ μολὶς στὴν ἀκρίτα τους,—
Εἶνε τὸ στεγνὸ τους δειλὶ!

Στενημαχιωτάκι

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

'Εκείνο τὸ βράδυ, περπατώντας στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἦμιον τῆς προάλλες, ξεμάκρυνα πὺδ πέρα ἀπὸ τὸ πέ-τρινο γεφύρι, τὸ συνηθισμένο τοῦ περι-πάτου μου ὅριον. Τὴν προηγουμένη μέρα εἶχε βρέξῃ ἀρκετά, καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν καταλασπομένοι.

Δὲν εἶχα προχωρήσῃ πενήντα βήματα, ἀκολοῦθώντας τὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου δεξιά, πέρα ἀπὸ τὸ γεφύρι, ὅταν ἐσταμά-τησα μπροστὰ σ' ἕνα σήμειον. Στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἦταν ἕνα κάρω φορτω-μένο πέτρες μεγάλες, με τῆς ῥόδης βυθι-σμένες σ' ἕνα χαλδάκι, ἐνθ' τὸ ἀλόγο τοῦ εἶχε ἐξαλωθῇ χάμι ἀκίνητο. ὁ ὁδηγὸς του, φωνάζοντας καὶ βλαστήμιωντας, προ-το, φωνάζοντας νὰ τὸ κἀνῇ νὰ σηκωθῇ, νὰ τρα-βῇ ἐμπρὸς τὸ κάρω, καὶ γύρω του τέσ-σερες—πέντε χωρικοὶ ἐκτίταζαν.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἐφάνηκε ἀπὸ τὸ ἀν-τίθετο μέρος τοῦ δρόμου ἕνας ἄνθρωπος καλοντυμένος. 'Όταν ἐφθάσε κοντὰ καὶ εἶδε τὰ συμβαίνοντα, ἐκοίτησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του κι' ἐρώναξε στὸν ὁδηγόν—
Δυστυχισμένε, τί σοῦ φταίει τὸ καίμενο

τὸ ζῶο, ποὺ τὸ χτυπᾷς ἐτσι; Θέλεις νὰ τὸ σκοτώσῃς;... Ἄδειασε τῆς πέτρες, γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ ἀλόγο σου νὰ τραβῇ τὸ κάρω.

Καὶ λέγοντας αὐτιά, ἐβοήθησε τὸν ὁδηγὸ νὰ βγάλῃ τῆς πέτρες, καὶ σὲ δέκα λεπτά τὸ ἀλόγο μπόρεσε καὶ τραβῆξε τὸ ἐλαφρὸ πιά κάρω ἀπὸ τὸ χαλδάκι. Κατόπι ἐβοή-θησε πάλι τὸν ὁδηγόν—τώρα βοηθοῦσαί με κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι—νὰ ξαναβάλῃ τῆς πέ-τρες στὸ κάρω, ἐξαίρετησε κι' ἐξακολού-θησε τὸ δρόμό του.

Τότε ἐγύρισα κι' ἐγὼ πίσω συλλογι-σμένος...
Παγκόσμιον 'Όνειρον

ΓΝΩΜΑΙ

'Ό,τι ἀναλάβῃς, θὰ τὸ φέρῃς εἰς πέρας,
ἂν πείσῃς τὸν ἑαυτὸν σου ὅτι μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς.

Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, διορθῶνται τὰ ἰ-δικά του.

Εἶπαν: «Βιβλίον ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ δια-βασθῇ πολλὰς φορὰς, οὐτε μιὰ δὲν πρέπει νὰ διαβασθῇ.» Μὰ ἂν δὲν τὸ διαβάσῃ κα-νείς μιὰ φορὰ, πὼς θὰ ξεῦρῃ ἂν ἀξίζει γιὰ περισσότερες;

Μεγάλῃ 'Ελλάς

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ

'Ηρώτησαν κάποτε τὸν Σωκράτην, με-
τί τρόπον ἡδυνάτο τις ν' ἀποκτήσῃ καλὴν
ὕποληψιν.

Καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος ἀπεκρίθη: «Θὰ
τὴν ἀποκτήσῃς, ἂν προσπαθῇς νὰ εἶσαι,
ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ φαίνεσαι».

Κλέφτικον Βόλι

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Διδάσκαλος:—Τί μέρος λόγου εἶνε τὸ
ἡλίκος;

'Ο Ἀσθὴρ τῆς Δόξης:—Δάθος, κύριε...
'Οχι ἡ λίκος, ἀλλὰ ὁ λίκος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεροῦ τῆς Νίκης

'Ο Κουφιοκεφαλᾶκης θέλει νὰ μάθῃ χορὸ κ'
ἐρωτᾷ ἕνα χοροδιδάσκαλον τί θὰ πληρώσῃ,
—Εἴκοσι δραχμὰς; τὸν πρῶτον μῆνα καὶ δέκα
τὸν δεύτερον, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός.

—Τότε λοιπόν, λέγει ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης,
θάρξῃς ἀπὸ τὸν δεύτερον!

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποκρήμνου Βράχου

Μάθημα νοικοκυρσύνης.
—'Απὸ ποῦ θὰ καταλάβῃς, Μαρίκα, ὅτι τὸ
σιδερό σου καίει πολὺ;
—'Απὸ τῆ μυρωδιά, μαμά.
—Ποῖα μυρωδιά;
—Τὸν ρούχων ποὺ θὰ καίγονται!
'Εστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτερεῆς

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 2

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

—Οἱ κρατήσαντες τὸ πρῶτον φύλλον
παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν
συνδρομὴν των, εἴτε εἰς νόμισμα, εἴτε εἰς
γραμματοῦσιμον.

—'Όστις ἤθελε κἀμεῖς δέκα συνδρομη-
τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» καὶ
προσπληρώσει τὰς συνδρομὰς των, λαμβά-
νει δωρεάν τὸ φύλλον ἐπὶ ἕν ἔτος.

—Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται μόνον ἐν
τῷ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παί-
δων» καὶ παρὰ τοῖς κατέχουσιν ἀγγελίας
ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθείσας, συμμορφούμενοι
ὁμοῦς πρὸς τοὺς ἐν αὐτοῖς διατετυπωμέ-
νους ῥόλους.

—Οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἀπευθυντέον τῷ ἡμε-
τέρῳ ἀνταποκριτῇ κ. Γ. Β. Τριφυζᾷ, πρῶτον
βουλευτῇ.

—'Εν ἰδιαιτέρῳ βιβλιογραφικῷ δελτίῳ
θέλομεν ἀναγγελεῖν πᾶν ἡθικὸν ἢ ἐπιστη-
μονικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐν ἀντίτυ-
πῳ ἤθελε μᾶς ἀποσταλεῖ ὑπὸ τοῦ συγγρα-
φέως ἢ ἐκδόσεως αὐτοῦ.

—Πᾶσα αἰτήσις, ἀπληραγμένη ταχυ-
δρομικῶν τελῶν, ἀπευθύνεται κατ'
θεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παιδῶν», ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 23, πα-
ραπλευρὸς τῆς »'Ορείας' Ἑλλάδος».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ἰδε 'Οδηγόν, Κεφ. ΙΒ'.)

α'.) Παίγνιον

'Εστάλη ὑπὸ Κων. Α. 'Ελευθερουδάκη

ΝΟΣ	ΔΙ	ΡΑ	ΝΟΣ
Α	ΔΩΝ	ΤΗ	ΟΥ ΡΗΣ Α
ΦΡΟ	ΠΟ	ΣΕΙ	ΚΡΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα
πέντε πλανητῶν.

β'.) Γρῆφος

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον 'Όνειρον

'Ω παῖ, χιτῶν καιρῷ ἤσῃ' ἦττον Χὰν οἶ.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Γερμανόπαιδος

Lors qu'on court gros hôte, on com-
pte sans son risque de se tromper.

Νὰ μετατεθῶν μερικαὶ λέξεις ὥστε νὰ-
ποκατασταθῇ ἡ ἐννοία τῆς φράσεως.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραί-
τητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-
ματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου

α'.) Ἐμπρός ἀ- ραῖσις, τρε- χάδην.—	γ'.) C R E T E R A R E E R E T E
β'.) Τὸ πιάτο. (ΠΙΑ ΤΟ...)	E

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

'Αθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Φεβρουαρίου 1917.

ὍΣΟΙ δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσετε ποτὲ στίχους
τοῦ Κάλδου, θὰ παρξενεῦθητε μετὰ τὴν 'Οδὴ ποὺ
δημοσιεύω σήμερον. Διὰφέρει τόσο πολὺ ἀπὸ
τὰ ποιήματα ποὺ βλέπομεν συνήθως. Αὐτὸ αὐτὸ
σὰς συνιστᾷ νὰ τὴν διαβάσετε με προσοχήν, ὡς
πεζὸν, διὰ νὰ πάρετε τὸ νόημα τῆς ξαναδια-
βάσεως διὰ νὰ πάρετε τὸν ρυθμόν, καὶ πάλιν νὰ
τὴν διαβάσετε, διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσετε ὡς ποι-
ημα. 'Εστὶ μόνον θὰ σὰς φανῇ ἀριστούργημα
ὅπως εἶνε.

'Εδιάδασα τὸ διήγημα ποὺ μοῦ ἔστειλες,
φίλε Β. Βερ. Πολὺ καλὴ ἡ ἐκλογὴ σου, ἀλλὰ
ἡ μετάφρασίς εἶνε εἰς μίαν γλῶσσαν, ποὺ δὲν
συνειθίζεται πλέον εἰς τὰ διηγήματα. Ἡ γλῶσ-
σα τοῦ διηγήματος πρέπει νὰ εἶνε ὅσην τὸ δυ-
νατό, πὺδ ζωντανή, πὺδ παραστατική, πὺδ ζω-
γραφική. Αὐτὸ τὸ λέγω καὶ διὰ τοῦ; ἄλλους,
ποὺ μοῦ στέλλουν διηγήματα διὰ τὴν Σελίδα,
πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, εἰς γλῶσσαν σχο-
λαστικὴν. 'Ας γράψουν ἀπλά, ὅπως ὁμιλοῦν.
'Ο διάλογος, προπάντων πρέπει νὰ εἶνε φυσικώ-
τατος, φωνογραφικός.

Τὸ εἶπα πολλάκις, Κωνσ. Α. 'Ελευθ. Κ. καὶ
οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀγορασταὶ εἰμποροῦν
νὰ μοῦ στέλλουν Ἀσκήσεις διὰ τοὺς 'Εβδ. Δια-
γωνισμούς. 'Αλλ' ἐγὼ ἐκλέγω τὰς καταλλήλο-
τέρας καὶ ἀπὸ αὐτὰς δημοσιεύω ὅσας χρειάζον-
ται εἰς κάθε φύλλον, διὰ κλήρου. 'Ενοῖς: τῶρα
διατὶ, ἐνθ' μοῦ ἔστειλες δύο φορὰς, δὲν εἶδες νὰ
σοῦ δημοσιεύῃ καμμία. Σημείωσις, διὰ ὑπὸ τοῦ
κλήρου δὲν εὐνοοῦνται μόνον οἱ πὺδ τυχεροί,
ἀλλὰ καὶ οἱ στέλλοντες συχνότερα. 'Εξάρνα
αὐτοὺ ποὺ ἀναφέρεις (Νικητῆς τῆς Αὔριον,
Ξανθὴ Προκηρηποπούλα κτ.) μοῦ στέλλουν κα-
θημερινῶς. 'Εκεῖ π: γ: ποὺ εἶς ἔστειλες δύο
φορὰς, αὐτοὶ εἰμποροῦν νὰ ἔστειλαν δέκα.

Χαίρω πολὺ, Ἀλέξ. Χατζ., ποὺ ἀπεράσεις
νὰ μοῦ γράψῃς. Διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν
ὁμοῦ, τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἀπαραίτητον. Σὲ πα-
ραπέμω, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς νέους μου φί-
λους, εἰς τὸν 'Οδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ ποὺ ἐ-
δημοσιεύῃ εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον.

'Εγχεῖς δίκην, Ρεζεντᾷ. Εἰς τὴν Ἀσκήσιν
ὑπ' ἀριθ. 101 ἔγινε ἕνα λάθος: ἀντὶ καὶ τὸν
τόνον καταβάξῃς θέλει ἀναβάξῃς. 'Αλλὰ
ἐννοεῖται τὸτον εὐκόλα, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη
νὰ τὴν ἀκυρώσω. Δέκα καὶ τὰ παρὰπὸν σου
διὰ τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια Μ. Μυστικῶν.
'Όταν προτείνω καὶ λαμβάνω, χρειάζομαι νὰ
ποδώσω ἀμέσως. 'Εννοεῖται, διὰ ἐξαίρουνται
οἱ ἀποκλεισμένοι.

Χαίρω πολὺ, Γλυκὸ Παρελθόν, ποὺ ἔγι-
νες καλὰ, κ' σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου
λόγια. Θετικὴ ἡ σκηνὴ με τὰ δελφάκια σου,
ποὺ μοῦ περιγράφεις. 'Ε, γρηγορὰ θὰ μεγαλώ-
σουν κι' αὐτὰ καὶ θὰ τὰ βλέπῃς νὰ μοῦ γράφουν
γράμματα, ὅπως τώρα βλέπουν ἑσένα...

Κἀνι καλλίτερον, 'Γερολοχίτη, εἶνε τὸ Π.
Π. ποὺ μοῦ στέλλεις σήμερον καὶ, ἂν κληρωθῇ,
θὰ τὸ ἴδῃς δημοσιευμένον. Τάποτελέσματα τοῦ
Διὰγ. Ζωγραφικῆς θὰ δημοσιεύσῃς πολὺ γρη-
γορὰ εἶνε σχεδὸν ἑτοιμα καὶ περιμένω νὰ γί-
νουν αἱ εἰκόνας ποὺ θὰ τὰ συνοδεύσουν. Νόστι-
μώτατο τὸ γραμματικὸν σου.

Ὅτε μετὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, Ε, οὐτε με τὸ-
νομά σου θὰ σοῦ ἀπαντήσω πλέον, ἂν ἐξακολου-
θῇς νὰ ζητῇς λύσεις τοιοῦτον εἶδους ἀποριῶν.
'Ελπίζω ἄλλως τε, διὰ τὴ σημερινὴ ἐπιστολή
τοῦ κ. Φαίδωνος θὰ σὲ πείσῃ, διὰ δὲν πρέπει νὰ
δίδῃς ἀκρόασι σὲ τέτοιους φλυαρίαις. 'Αν δὲν σὲ
πείσῃ, τότε τὸν χειρότερον γιὰ σένα: θὰ μείνῃς
μετὰ μιὰ πλάνη, ποὺ δὲν συντελεῖ βέβαια τὴν
εὐτυχίαν σου.

Τὰ ἔλαδς, Ἀλκή, ὅσα μοῦ ἔστειλες: Ἄλλα
γελοιογραφίαι, μακρικὲς εἰκόνας, εἰκονογραφημέ-
νους γρίφους καὶ τέτοια, δύσκολα δημοσιεύω,

διότι συνήθως δὲν εἶνε καλὰ σχεδιασμένα καὶ
ἀπαιτοῦν ἀντιγραφή ἀπὸ ζωγράφον, ποὺ δὲν
ἔχω πρόχειρον. 'Εξάρεσιν κἀμῶν διὰ μερικὰ
τόσον καλὰ σχεδιασμένα, ὥστε νὰ εἰμπορῶ νὰ
τὰ στέλλω ἀπ' εὐθείας στὸν ταιγγογράφον. 'Αλλ'
αὐτὰ εἶνε σπανιότατα.

'Ο κ. Φαίδων, Παγκόσμιον 'Όνειρον,—τὸ
ἐδήλωσε πολλάκις,—δὲν ἀνακατεῖται εἰς τὰ
πολιτικά καὶ δὲν ἐκφράζει ποτὲ «πολιτικὰ φρο-
νήματα», ὅχι μόνον στὴ Διαπλάσι. ποὺ μένει
μακρὴν τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ οὕτε τῆς πολιτικῆς
ἐφημερίδας, ποὺ γράφει χρονογραφήματα. Εἶνε
ἀφωσιωμένος ἐπὶ φιλολογικῇ του ἐργασίᾳ, ἡ
πολιτικὴ δὲν τὸν ἀπασχολᾷ ποτε, ἐπομένως
δὲν τὴν ξεφυρεῖ, δὲν εἶνε ἡ δουλειά του καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ ἔλῃ ἐκτὸς αὐτῆς γνώμης, ὅπως ἕνας πο-
λιτευόμενος ἢ πολιτικὸς δημοσιογράφος. Φρονεῖ
ἄλλως τε, διὰ ἀρκετὰ ὑπηρετεῖ κανεὶς τὴν Πατρι-
δα μετὰ τὸ νὰ κἀμῃ ἥσυχά τὴν ἐργασίαν του καὶ
ἐπὶ τὸ νὰ εἶνε ἕνας καλὸς καὶ νομοσταγὴς πολί-
της.—Στὴν Ἀλλὴ ἐρώτησι: σου ἀπαντῶ ὅχι.

'Όχι, Μουσουλῆ, στὸ «Πρίστιον Ραβδί» ὁ
Τοῖστοῖ δὲν ὀγει τὸ ζήτημα τῆς ψυχῆς τῶν
ζώων. Τὸ μόνον ποὺ λέγει, εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη
μας, ἡ εὐσπλαχνία μας πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται
καὶ εἰς τὰ ζῶα. Διότι καὶ αὐτὰ ζοῦν, καὶ αὐτὰ
αἰσθάνονται, καὶ αὐτὰ πονῶν. 'Ενας καλὸς ἄν-
θρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε σκληρὸς πρὸς τὰ ζῶα.

'Ορείας ἐπιστο

